

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 3. julija 2019*

„Javni uslužbenci – Zaposleni pri EIB – Organizacija služb – Oprostitev od delovnih obveznosti – Dostop do elektronskih sporočil in do informacijskih povezav – Predhodni postopek – Dopustnost – Pravna varnost – Pravica do izjave – Domneva nedolžnosti – Končno poročilo urada OLAF – Obveznost obrazložitve – Odgovornost – Premoženjska škoda – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-573/16,

PT, zaposlen pri Evropski investicijski banki, ki ga zastopa E. Nordh, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski investicijski banki (EIB), ki so jo sprva zastopali G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams in G. Faedo, nato G. Faedo in M. Loizou, agenti, skupaj z M. Johanssonom in B. Wägenbaurjem, odvetnikoma, ter J. Currallom, barrister,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU in na podlagi člena 50a Statuta Sodišča Evropske unije, na eni strani, za razglasitev ničnosti odločb EIB z dne 13. aprila, 12. maja, 16. junija in 20. oktobra 2015, z dne 6. junija 2016 in z dne 7. februarja 2017 o oprostitvi tožeče stranke od delovnih obveznosti, odločbe EIB z dne 18. junija 2015, da se tožeči stranki onemogoči dostop do njene elektronske pošte in do informacijskih povezav EIB, ter odločb EIB, da se je ne obvesti o njenih plačnih izpiskih in da se njeno ime izbriše z organizacijske sheme zaposlenih, ki je objavljena na intranetni strani EIB, in, na drugi strani, za povračilo škode, ki naj bi nastala tožeči stranki,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi H. Kanninen (poročevalec), predsednik, J. Schwarcz in C. Iliopoulos, sodnika,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 23. januarja 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: švedščina.

Sodbo¹

[...]

III. Pravo

[...]

D. Vsebinska presoja

1. Predlogi za razglasitev ničnosti

[...]

a) Prvi del prvega tožbenega razloga: kršitev načela pravne varnosti

[...]

2) Utemeljenost prvega dela prvega tožbenega razloga

- ²³³ Spomniti je treba, da je pravna varnost, katere del je načelo predvidljivosti (glej v tem smislu sodbo z dne 11. maja 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, točka 135 in navedena sodna praksa), splošno načelo prava Unije. Cilj tega načela je zagotoviti predvidljivost pravnih položajev in razmerij, ki se urejajo s pravom Unije (glej sodbo z dne 4. maja 2016, Andres in drugi/ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, točka 35 in navedena sodna praksa), in zahteva, da je vsak upravni akt, ki ima zavezujoče pravne učinke, jasen in natančen, da se lahko zainteresirane stranke nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi ter ustrezno ravnajo (glej v tem smislu sodbo z dne 27. januarja 2016, DF/Komisija, T-782/14 P, EU:T:2016:29, točka 45 in navedena sodna praksa). Zlasti se to zahteva, če ima lahko zadevni akt za zainteresirane stranke neugodne posledice (glej v tem smislu sodbo z dne 11. maja 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, točka 135).
- ²³⁴ Tako se z načelom pravne varnosti na eni strani zahteva, da mora zavezujoča narava vsakega akta, s katerim naj nastanejo pravni učinki, izvirati iz določbe prava Unije, ki mora biti izrecno navedena kot njegova pravna podlaga (glej v tem smislu sodbo z dne 11. maja 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, točka 135 in navedena sodna praksa). To se zahteva tudi glede obveznosti obrazložitve (glej v tem smislu sodbo z dne 1. oktobra 2009, Komisija/Svet, C-370/07, EU:C:2009:590, točka 55).
- ²³⁵ Opustitev sklicevanja na natančno pravno podlago ne pomeni nujno bistvene napake, če je pravno podlago mogoče določiti na podlagi drugih elementov akta. To izrecno sklicevanje pa je nujno, če bi bili sicer zainteresirane osebe in sodišče Unije negotovi glede natančne pravne podlage tega akta (sodba z dne 14. junija 2016, Komisija/McBride in drugi, C-361/14 P, EU:C:2016:434, točka 48).
- ²³⁶ Z načelom pravne varnosti se na drugi strani zahteva, da so posledice zadevnega akta predvidljive (glej v tem smislu sodbo z dne 12. junija 2015, Health Food Manufacturers' Association in drugi/Komisija, T-296/12, EU:T:2015:375, točka 86).

¹ Navedene so le točke te sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

- 237 Vendar je obseg pojma predvidljivosti v veliki meri odvisen od vsebine zadevnega akta, od področja, na katero se nanaša in od tega, kdo je njegov naslovnik. Predvsem pa ta pojem ne nasprotuje temu, da mora zadevna oseba uporabiti pravno svetovanje za to, da v danih okoliščinah razumno presodi posledice, ki lahko izhajajo iz tega akta (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 219).
- 238 V obravnavanem primeru je treba navesti, tako kot tožeča stranka, da pojem oprostitev delovnih obveznosti nima izrecne podlage niti v Kadrovskih predpisih iz leta 2009 niti v nobenem drugem besedilu prava Unije. Iz dokumentov spisa ne izhaja, da je uporaba ukrepov, kakršen je oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti, vsakdanja ali vsaj poznana praksa predvsem v EIB in na splošno v institucijah Unije. Na sejah 13. marca in 15. junija 2015 se je izrecno izpostavila „posebna“ narava oprostitve tožeče stranke od delovnih obveznosti.
- 239 Niti iz odločbe z dne 13. aprila 2015 niti iz tiste z dne 12. maja 2015 ni razvidna pravna podlaga, na kateri je EIB nameravala utemeljiti oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti. Ti odločbi sta zelo kratki in ne vsebujeta nobenih pravnih pravil niti elementov, na podlagi katerih bi lahko tožeča stranka ugotovila to pravno podlago. V odločbi z dne 13. aprila 2015 je namreč EIB navedla le „položaj na delovnem mestu“ tožeče stranke, preiskavo Splošne inšpekcije in interes službe in tožeče stranke ter zelo splošno navedla, da je tožeča stranka „začasno osvobojena svojih poklicnih obveznosti“ in da njene pravice iz Kadrovskih predpisov ostajajo nespremenjene. Odločba z dne 12. maja 2015 je še bolj jedrnata, saj navaja le nadaljevanje preiskave, dobro počutje tožeče stranke in njenih nadrejenih ter na mogočo prerazporeditev tožeče stranke.
- 240 Čeprav EIB v odločbah z dne 13. aprila in z dne 12. maja 2015 ni navedla pravne podlage za oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti, tožeči stranki več mesecev ni dala pojasnil na vprašanja v zvezi s tem in jo prek direktorja direktorata za socialne zadeve in upravne službe obvestila, da njena oprostitev od delovnih obveznosti ni pomenila začasne odstranitve z delovnega mesta na podlagi člena 39 Kadrovskih predpisov iz leta 2009. Ni sporno, da EIB med drugim ni odgovorila na elektronsko sporočilo z dne 13. marca 2015, s katerim jo je tožeča stranka izrecno pozvala, naj „navede pravno podlago za svojo odločitev“ glede oprostitve delovnih obveznosti, ki jo je EIB nameravala sprejeti (glej točko 224 zgoraj). Šele 16. junija 2015, torej po poteku odločb z dne 13. aprila in z dne 12. maja 2015 in na izrecno zahtevo pravnih svetovalcev tožeče stranke, je EIB opredelila široko diskrecijsko pravico, ki naj bi jo imela uprava pri organizaciji svojih služb, in dolžnost skrbnega ravnanja, ki naj bi bili podlaga za oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti.
- 241 V teh okoliščinah tožeča stranka pred 16. junijem 2015 – kljub pravni izobrazbi in čeprav se je obrnila na pravne svetovalce – ni podvomila v pravno podlago odločb z dne 13. aprila in 12. maja 2015. Ugotoviti je torej treba, da je EIB tožečo stranko pustila v položaju daljše negotovosti glede obsega teh odločb. Posledično ni mogla biti prepričana o svojih pravicah in obveznostih, zato ni mogla ustrezno ravnati.
- 242 To sklepanje velja še toliko bolj, ker razlaga – kot je v bistvu navedla tožeča stranka – ki jo je EIB glede izrazov „oprostitev“ (od delovnih obveznosti) in „osvobojena“ (od njenih poklicnih obveznosti) podala v odločbah z dne 13. aprila in 12. maja 2015, ta izraza občutno oddalji od njunega običajnega pomena. Pojem „oprostitev“ v običajnem pomenu namreč pomeni dovoljenje ne storiti tistega, kar je predpisano. Izraz „osvobojen“ v običajnem pomenu pomeni, da je oseba odvezana od tistega, kar je sicer predpisano. V obravnavanem primeru je EIB uporabila izraz „oprostitev“ in izraz „osvobojen“, da bi opisala prepoved storiti tisto, kar je predpisano. Kot je EIB izrecno priznala na obravnavi, tožeča stranka „ni s[mela] delati“, ker je bila oproščena od delovnih obveznosti. Dopisovanje med tožečo stranko in EIB je dokaz, da je obstajala negotovost. Tako je direktor direktorata „Finančna tveganja“ DG RM tožečo stranko „pozval k redu“ zaradi odgovora na službeno elektronsko sporočilo 15. aprila 2015. Vendar slednji tožeči stranki ni povedal, da ji je bilo prepovedano delati, ampak le, da „uradno ni na delovnem mestu“ in da se od nje ne pričakuje, da dela ali odgovarja na elektronsko pošto.

243 Iz tega izhaja, da je bilo z odločbama z dne 13. aprila in z dne 12. maja 2015 kršeno načelo pravne varnosti in obveznost obrazložitve.

244 Nasprotno pa odločbi z dne 16. junija in z dne 20. oktobra 2015 jasno in natančno opredeljujeta njuno pravno podlago ali vsaj vsebujeta informacije, na podlagi katerih jo tožeča stranka lahko jasno ugotovi.

245 V odločbi z dne 16. junija 2015 je tako med drugim navedeno:

„Dalje, glede vaše prošnje za razjasnitev pravne podlage za oprostitev, ki so jo vložili vaši odvetniki 3. junija 2015, morate vedeti, da ima EIB, kot vsaka institucija Unije, široko diskrecijsko pravico glede organizacije svojih služb in svojih zaposlenih. Ta [pravica] vključuje pooblastila, da se sprejme oprostitev od delovnih obveznosti, zlasti v skladu s sodno prakso, ko se uprava sooči z dogodki, ki niso združljivi z redom in dobrim vzdušjem v službi. EIB mora poseči z vso potrebno energijo ter se hitro in skrbno odzvati, tako kot to zahtevajo okoliščine zadeve, da se dokažejo dejstva in da se tako ob popolnem poznavanju zadeve izpeljejo ustrezne posledice.

Posledično je v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, [EIB] na eni strani sprejela nujnečasne ukrepe, za katere je menila, da so potrebni za ponovno vzpostavitev mirnih delovnih pogojev v skladu z zahtevami dobrega upravljanja in z dolžnostjo skrbnega ravnanja. Ti ukrepi so bili sprejeti s skrbnostjo, ki se zahteva od [EIB], ko obravnava položaj osebe.

Na drugi strani je [EIB] hitro poskusila ugotoviti upoštevna dejstva glede položajev ali podanih obtožb, da se odloči o dodatnih ukrepih. Glede na naravo dogodkov v tej zadevi je [EIB] ravnala posebno skrbno.

[...]

Ta potrditev vaše oprostite v glavnem temelji na:

- (a) močnem interesu službe, ki zahteva formalne varnostne ukrepe od [EIB] za obravnavo položaja na vašem delovnem mestu, kjer je razmerje med vami in vašimi nadrejenimi postalo tako nevzdržno, da normalno delovanje službe ni bilo več mogoče. Ponovna vzpostavitev delovanja oddelka ni bila več mogoča, ne da bi vas ločili od vašega neposredno nadrejenega;
- (b) obveznosti upoštevanja interesa vašega nadrejenega, ki se je zaradi vašega ravnanja počutil ogroženega in ni mogel več opravljati svojih poklicnih dejavnosti, kadar ste bili prisotni na [EIB];
- (c) obveznosti upoštevanja vaših interesov, saj ima uprava obveznost, da vas ne izpostavlja osebam, zoper katere ste podali obtožbe.“

246 V odločbi z dne 20. oktobra 2015 je „potrjena“ oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti, navedeno je, da je bilo vprašanje glede uporabljene pravne podlage predhodno rešeno, podana pa so naslednja pojasnila:

„Oprostitev od delovnih obveznosti popolnoma spada na področje pristojnosti uprave [EIB] in natančneje na področje pravic in pristojnosti predsednika [EIB], da upravlja osebje [EIB] v njegovi uradni funkciji organa, pristojnega za imenovanje, na podlagi [Protokola št. 5 o Statutu EIB] in Poslovnika EIB (člen 23(3)).“

247 Vendar le okoliščina, da odločbi z dne 16. junija in z dne 20. oktobra 2015 izrecno določata uporabljeno pravno podlago ali omogočata tožeči stranki, da jo zlahka opredeli, ne zadostuje za sklepanje, da sta v skladu z zahtevami načela pravne varnosti. Tožeča stranka bi morala imeti tudi možnost, da lahko v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točkah 233, 234 in 236, dovolj natančno presodi obseg teh odločb, zlasti časovni, in tako ugotovi, kako dolgo bo oproščena od

delovnih obveznosti. Ta zahteva velja še toliko bolj, kadar daljša oprostitev od delovnih obveznosti, kot je tista, ki je veljala za tožečo stranko, ni le enakovredna odločbi o začasni odstranitvi z delovnega mesta na podlagi člena 39 Kadrovskih predpisov iz leta 2009, saj ji je odvzela možnost, da opravlja svoje naloge (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 16. decembra 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, točki 39 in 40), ampak ima lahko tudi občutne neugodne posledice na njen strokovni, upravni in finančni položaj.

- 248 Na prvem mestu, daljša oprostitev od delovnih obveznosti, kakršne je bila deležna tožeča stranka, lahko namreč neugodno vpliva na njene pravice iz Kadrovskih predpisov. Zaposlenega pri EIB, ki je, tako kot tožeča stranka, oproščen od delovnih obveznosti za daljše obdobje, ni mogoče veljavno oceniti na podlagi člena 22 Kadrovskih predpisov iz leta 2009, ker zanj velja prepoved dela, niti posledično ne more napredovati na podlagi delovne uspešnosti v skladu s členom 23 teh Kadrovskih predpisov.
- 249 Na drugem mestu, daljša oprostitev od delovnih obveznosti, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki je bila odrejena za tožečo stranko, lahko neugodno vpliva na njene finančne pravice. Tako bi bilo celo takrat, kadar bi se plača zainteresirane osebe, kot v obravnavanem primeru, izplačevala za čas trajanja njene oprostitve od delovnih obveznosti. Spomniti je treba namreč, da plačilo zaposlenega pri EIB, kot je tožeča stranka, lahko poleg plače vsebuje letne premije iz Priloge II h Kadrovskim predpisom iz leta 2009. Če je daljša oprostitev od delovnih obveznosti, kakršna je tista, ki je bila odrejena za tožečo stranko, ovira, da se njeno delo ocenjuje v daljšem obdobju (glej točko 245 zgoraj), se ji v resnici odvzame možnost dodelitve teh nagrad. Ker podobno tudi ne more napredovati (glej točko 248), ji tudi ni mogoče zvišati plače, do česar pride ob vsakem napredovanju na podlagi člena 23 Kadrovskih predpisov iz leta 2009.
- 250 Na tretjem mestu, ker se zaposlenemu EIB, za katerega kot za tožečo stranko velja daljša oprostitev od delovnih obveznosti, ne dodelijo nobene naloge, se lahko kljub ohranitvi plače sklicuje na ogrožanje njegovih moralnih interesov (glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, točka 42) in na načelo usklajenosti med razredom in delovnim mestom, v skladu s katerim delovne naloge uradnika ali začasnega uslužbenca Unije ne smejo biti precej manjše kot tiste, ki bi ustrezale razredu tožeče stranke, glede na njihovo naravo, pomembnost in obseg (sodbi z dne 23. marca 1988, Hecq/Komisija, 19/87, EU:C:1988:165, točka 7, in z dne 28. maja 1998, W/Komisija, T-78/96 in T-170/96, EU:T:1998:112, točka 104). V nasprotju s tem, kar trdi EIB, namreč obseg tega načela v ničemer ni omejen na odločbe o prerazporeditvah (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2008, Kerstens/Komisija, F-119/06, EU:F:2008:54, točka 45).
- 251 Drugače kot odločbi z dne 13. aprila in 12. marca 2015, katerih trajanje je bilo izrecno omejeno na en mesec, in tudi kot odločba o začasni odstranitvi z delovnega mesta v skladu s členom 39 Kadrovskih predpisov iz leta 2009, katere najdaljše trajanje je tri mesece, razen v primeru kazenskega pregona, odločbi z dne 16. junija in z dne 20. oktobra 2015 nista časovno omejeni. Ti odločbi opozarjata na začasno naravo oprostitve tožeče stranke od delovnih obveznosti in v bistvu natančno določata, da je njuno trajanje pogojeno z dogodkom v prihodnosti. Ugotoviti pa je treba, da datuma tega dogodka na dan sprejetja teh odločb ni bilo mogoče dovolj natančno določiti.
- 252 Odločba z dne 16. junija 2015 namreč konec oprostitve tožeče stranke od delovnih obveznosti pogojuje z zaključkom „uradne preiskave“ urada OLAF. Pojma „uradna preiskava“ ni ne v Uredbi št. 883/2013 niti v Uredbi (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 91), ki je bila razveljavljena s prvonavedeno. Vendar pa iz zapisnika seje z dne 15. junija 2015 izhaja, da v nasprotju s tem, kar je navedeno v pisnih vlogah tožeče stranke, ta pojem ne napotuje na pojem „upravna preiskava“, ki je opredeljen v členu 2(4) Uredbe št. 883/2013, ampak na splošno na postopek pred uradom OLAF, ki se zaključí z izdelavo zapisnika o preiskavi. Med to sejo je namreč direktor direktorata za socialne in upravne zadeve EIB tožečo stranko obvestil, da se namerava oprostitev od delovnih obveznosti podaljšati, dokler ne bo na voljo poročilo urada OLAF.

- 253 Prav tako odločba z dne 20. oktobra 2015 prenehanje oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti samo pogojuje z zaključitvijo „nalog“ urada OLAF. Pojem „naloge“ se tako ne uporablja niti v Uredbi št. 883/2013 niti v Uredbi št. 1073/1999, ki je bila razveljavljena s prvonavedeno. Vendar je glede na ugotovitve iz točke 252 zgoraj tožeča stranka lahko razumela, da tako kot pojem „uradna preiskava“ pojem „naloge“ na splošno napotuje na postopek pred uradom OLAF, ki se konča s poročilom o preiskavi.
- 254 Ugotoviti pa je treba, da Uredba št. 883/2013 za izdelavo poročila o preiskavi urada OLAF ne določa nobenega časovnega roka. Ta uredba le določa, brez dodatnih pojasnil, da se poročilo o preiskavi urada OLAF izdelava „[po] zaključku“ ali „po“ upravni preiskavi, kakor je določena v členu 2(4) te uredbe in katere trajanje tudi ni fiksno določeno. Člen 7(8) te uredbe določa, da če preiskave ni mogoče zaključiti v 12 mesecih od njenega pričetka, generalni direktor urada OLAF po poteku 12 mesecev ter potem vsakih šest mesecev poroča nadzornemu odboru, pri čemer navede ustrezne razloge in predvidene ukrepe za pospešitev preiskave.
- 255 Izjave direktorja direktorata za socialne zadeve in upravne zadeve EIB na seji z dne 15. junija 2015, ki je bila sklicana za zaslišanje tožeče stranke pred sprejetjem odločbe z dne 16. junija 2015, potrjujejo, da je bilo težko zelo natančno ali gotovo napovedati datum konca postopka pred uradom OLAF. Med to sejo je namreč direktor direktorata za socialne zadeve in upravne zadeve EIB tožeči stranki povedal, da je njeno oprostitev od delovnih obveznosti nameraval podaljšati, dokler ne bo na voljo poročilo urada OLAF, in da „se pričakuje, da se bo to zgodilo pred poletnimi počitnicami, ampak da tega ni mogoče zagotoviti, ker [E]B nima nobenega pregleda nad postopkom urada OLAF“.
- 256 V teh okoliščinah tožeča stranka ni mogla dovolj natančno določiti časovnega trajanja odločb z dne 16. junija in 20. oktobra 2015. Torej ni mogla jasno poznati svojih pravic in obveznosti ter ustrezno ukrepati.
- 257 Posledično je bilo z odločbami z dne 16. junija 2015, 20. oktobra 2015, 13. aprila 2015 in 12. maja 2015 kršeno načelo pravne varnosti.
- 258 Trditev EIB, da je bila edina rešitev za končanje spora med tožečo stranko in njenim nadrejenim oprostitev tožeče stranke od delovnih obveznosti, saj tožeče stranke ni bilo mogoče prerazporediti v drugo službo niti je napotiti na drug organ, ne more ovreči te ugotovitve. Široka diskrecijska pravica, za katero EIB trdi, da jo ima pri organizaciji svojih služb glede na naloge, ki jih ima in glede na razporejanje zaposlenih s tem namenom, namreč ni neomejena. Nasprotno, to pravico je treba izvajati v interesu službe in ob upoštevanju načela usklajenosti med razredom in delovnim mestom (glej sodbo z dne 19. junija 2015, Z/Sodišče, T-88/13 P, EU:T:2015:393, točka 105 in navedena sodna praksa), dolžnosti skrbnega ravnanja, splošnih načel prava Unije in temeljnih pravic zainteresirane stranke (glej v tem smislu sodbe z dne 13. decembra 2017, HQ/OCVV, T-592/16, neobjavljena, EU:T:2017:897, točki 26 in 27; z dne 2. maja 2007, Giraudy/Komisija, F-23/05, EU:F:2007:75, točka 141, in z dne 9. oktobra 2007, Bellantone/Računsko sodišče, F-85/06, EU:F:2007:171, točka 61). Navedena pravica torej ni mogla upravi omogočiti, da bi obšla zahteve načela pravne varnosti ali načela usklajenosti med razredom in delovnim mestom, da bi tožečo stranko prikrajšala za poklicno dejavnost za daljše obdobje, katerega trajanje ni bilo možno natančno določiti, in z znatnimi neugodnimi posledicami, navedenimi zgoraj v točkah od 247 do 250.
- 259 Če je EIB menila, da je ravnanje tožeče stranke pomenilo težjo kršitev, zaradi katere je mogoča odpustitev brez odpovednega roka, bi bilo treba v zvezi z njo uvesti disciplinski postopek in jo začasno odstraniti z delovnega mesta na podlagi člena 39 Kadrovskih predpisov iz leta 2009. Če pa je EIB menila, kot je trdila na obravnavi, da ravnanje tožeče stranke ni spadalo na področje uporabe te določbe, ampak z njo ni bilo mogoče še naprej sodelovati, bi ji morala ob upoštevanju veljavnih predpisov odpovedati pogodbo o zaposlitvi v skladu s členom 16 Kadrovskih predpisov iz leta 2009.

²⁶⁰ Prvem delu prvega tožbenega razloga je treba torej ugoditi in posledično razglasiti za nične odločbe z dne 13. aprila, 12. maja, 16. junija in 20. oktobra 2015.

[...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

- 1. Odločbe Evropske investicijske banke (EIB) z dne 13. aprila, 12. maja, 16. junija in 20. oktobra 2015, 6. junija 2016 in 7. februarja 2017 o oprostitvi od delovnih obveznosti PT ter odločba EIB z dne 18. junija 2015, da se PT onemogoči dostop do njegove elektronske pošte in do informacijskih povezav EIB, se razglasijo za nične.**
- 2. EIB mora PT zaradi nastale nepremoženjske škode plačati znesek v višini 25.000 EUR z zamudnimi obrestmi, od datuma razglasitve te sodbe po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka (ECB) določi za svoje operacije glavnega refinanciranja, povečani za 3,5 odstotne točke.**
- 3. V preostalem se tožba zavrne.**
- 4. EIB se naloži plačilo stroškov.**

Kanninen

Szwarcz

Iliopoulos

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 3. julija 2019.

Podpisi